

Jak jim učaroval létající koberec

Do města přijel cirkus a u toho přece Josef s Václavem nesměli chybět. Motali se mezi maringotkami, okukovali, co se dalo, a nestačili se divit. Všecko tu klapalo jako na drátkách. Jedni stavěli stan, druzí zvěřinec a další už do klecí přiváděli zvířata. Největší překvapení je však teprve čekalo. Když bylo všechno a všichni na svých místech, dorazil sem i ředitel, pan Medrano. Přiletěl ve fraku a s cylindrem na hlavě – na létajícím koberci!

Josefovi s Václavem div nevypadly oči z důlků. Létající koberec, to tady ještě nebylo! Nic jiného je také už nezajímalo. Točili se jen kolem koberce, snažili se vetřít do ředitelovy přízně.

Konečně si jich pan Medrano všiml. Okamžitě ho oslovili:

„My bychom vám ten koberec moc krásně vyčistili.“

„Po takové cestě je v něm určitě plno prachu.“

Pan Medrano jejich nabídku přijal.

„Dobrý nápad! Ale musíte být opatrní, velice opatrní...“

Byli.

Zacházeli s kobercem jako s největší vzácností. A při čištění nešetřili vlastní peří.

„Tady máte odměnu za poctivou práci,“ řekl pan Medrano, když si koberec prohlédl a nenašel na něm ani smítko, a dal jim dvě vstupenky do cirkusu.

Kosové seděli v první řadě a nejvíc se jim líbilo vystoupení